

MÅNANSIKTET OCH ANDRA HISTORIER

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649109227

Månansiktet och andra historier by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**MÅNANSIKTET OCH
ANDRA HISTORIER**

E FOSSELIUS

MÅNANSIKTET

MÅNANSIKTET

OCH ANDRA HISTORIER

AV

JACK LONDON

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING
AV ERNST LUNDQUIST

STOCKHOLM
BOHLIN & Co

STOCKHOLM

1 9 1 8

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

1811-1812-1813

3575
-14mos

MÅNANSIKTET.

John Claverhouse var en människa med månansikte. Ni vet hur de se ut, med kindbenen vidt åtskilda, haka och panna som tillsammans med kinderna bilda en cirkel, den breda och knubbiga näsan lika långt från cirkellinjen på alla håll, tillplattad mot ansiktets medelpunkt som en degkula mot taket. Det var kanske därför jag avskydde honom, ty han hade sannoligen blivit en plåga för mina ögon, och jag tyckte att jorden skulle vändas över att nödgas bära honom. Min mor har kanske haft vidskepliga griller om månen och sett på den över orätt axel vid olämpligt tillfälle.

Nog av, jag hatade John Claverhouse. Icke som om han hade gjort mig något som människorna skulle kalla orätt eller ett elakt spratt. Långt därifrån. Det onda var av djupare, mera invecklad natur, så gäckande, så ogripbart, att det ej kunde klart och bestämt uttryckas i ord. Sådant få vi alla erfara någon gång i vårt liv. Vi se en viss person för första gången, en vars tillvaro vi ej ens hade en aning om för ett ögonblick sedan, och ändå säga vi i samma stund vi mötas: »Den mannen tycker jag inte om.» Varför tycka vi inte om honom? Å, vi veta inte varför, vi veta bara att vi inte göra det. Vi ha fått antipati,

det är alltsammans. Så var det med mig och John Claverhouse.

Vilken rättighet hade en sådan man att vara lycklig? Men ändå var han optimist. Han var alltid nunter och skrattlysten. Allting var så *all right* för honom, den satans karlen. Å, så det retade mig att han var så glad! Om andra skrattade, gjorde det mig ingenting. Jag brukade till och med skratta själv — innan jag träffade John Claverhouse.

Men hans skratt! Det retade mig, gjorde mig galen så som ingenting annat under solen kunde reta mig eller göra mig galen. Det förföljde mig, högg tag i mig och ville inte släppa mig. Det var ett väldigt Gargantuaskratt. Antingen jag vakade eller sov var det alltid hos mig och skrapade och filade på mina hjärtesträngar som ett ofantligt rivjärn. I daggroningen kom det skallande tvärsöver ängarna för att störa mina behagliga morgondrömmar. Under den pinande middagshettan, då växterna slokade och fåglarna flydde djupast in i skogarna och hela naturen dāsade, svingade sig hans »ha ha ha» och »hi hi hi» upp till himlen och utmanade solen. Och i den svarta midnatten hördes från de ensliga vägarna, där han färdades hem från staden, hans odrägliga gapskratt och väckte mig ur min sömn så att jag vred mig och borrarade in naglarna i handloven.

Jag smög mig i hemlighet ut om natten och släppte ut hans boskap i hans åkrar, och på morgonen hörde jag hans skallande skratt, då han drev ut dem igen. »Det är ingenting», sade han, »inte kan man klandra de stackars oskäligen djuren för att de söka sig bättre bete.»

Han hade en hund som han kallade Mars, ett stort, vackert djur, halvt hjorthund och halvt blodhund och lik bägge delarna. Mars var hans stora förtjusning, och de voro alltid tillsammans. Men jag bidade min tid, och en dag då tiden var mogen lockade jag bort hunden och gjorde av med honom med stryknin och oxkött. Det gjorde alls intet intryck på John Claverhouse. Han skrattade lika hjärtligt och ofta som förr, och hans ansikte var lika fullmånsaktigt som det alltid hade varit.

Då satte jag eld på hans höstackar och hans lada. Men följande morgon — det var söndag — gav han sig ut helt glad och munter.

»Vart skall ni ge er av?» frågade jag, då han gick förbi på vägen.

»Foreller», sade han, och hans ansikte sken som fullmånen. »Jag är väldigt pigg på foreller.»

Kan man tänka sig en omöjligare människa! Hela hans höskörd hade gått upp i rök med hans höstackar och hans lada. Jag visste att han inte hade försäkrat. Och ändå gick han, ansikte mot ansikte med hungersnöd och sträng vinter, gladeligen ut för att meta foreller, kan tänka, emedan han var »väldigt pigg» på dem! Om det bara legat ett aldrig så lätt moln över hans panna, eller om hans oxansikte hade blivit långt och allvarligt och mindre likt månen, eller om han bara en enda gång förvisat det där leendet från sitt ansikte, skulle jag säkert ha kunnat förlåta honom att han var till. Men han blev bara muntrare genom olycka.

Jag förolämpade honom. Han såg på mig med slö och leende förvåning.

»Skall jag slåss med er? Varför det?» frågade han